

Bibó István ballagási beszéde

Elhangzott 2002. május 10-én

Kedves tizenkettedikesek, Kedves szülők, tanárok, diákok, kedves vendégeink!

és még egyszer: kedves tizenkettedikesek!

Több mint négy, illetve öt éve, hogy először találkoztunk.

Azóta sokminden másképp történt, mint ahogy akkor elképzeltük. Voltak elképzeléseink és álmunk - tudom, hogy nektek is - amelyek nem valósultak meg; és kaptunk olyan ajándékokat - remélem, ti is - amelyekről nem is álmodtunk. Ez már most tudható és lemérhető, s érvényes rá a Biblia szava: "Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem az én útaim a ti útaitok."

De sokminden más is történt - legalábbis remélem - olyasmi, ami most még nem érzékelhető és nem lemérhető; s azt hiszem, az igazán fontos dolgok ezek között vannak. Egy iskolában ugyanis nem az a legfontosabb, ami veletek vagy velünk történik, s nem is az, ami közöttünk, diákok és tanárok között, hanem az, ami - mindezen történések következtében - *bennetek* történik. S erről most még talán ti magatok sem tudtok pontosan számot adni; vagy ha igen nem

biztos, hogy beszéltek róla. Lehet, hogy az 5, 10, 20 éves találkozón elmondjátok, lehet, hogy nem; lehet, hogy számotokra is csak évek vagy évtizedek múlva válik fontossá az, ami ezalatt a pár év alatt történt.

Azt viszont most és nekem kell elmondanom, hogy a mi szándékaink és reményeink szerint ennek a néhány évnek akkor volt értelme, ha a hit és tudás, hit és műveltség együtt, egyszerre, egymással összekapcsolódva növekedett, nevelődött bennetek. Láttunk már hívő embert, akinek az Isten kegyelme elsősorban arra volt jó, hogy magabiztossá váljék, hogy zsebében tudja a mennyországba szóló útlevelet, s ennek birtokában minden olyasmihez hozzászóljon és minden olyasmibe beleszóljon, amihez pedig nem mennyei útlevél, hanem tudás, műveltség és képzettség kellett volna; és láttunk nagytudású, művelt embereket, akik életük kritikus pontjain szószerint megtapasztalták, hogy a tudás, műveltség, intelligencia nem elég az üdvösséghez. Én azt kívánom nektek, hogy akik közületek négy évvel ezelőtt úgy jöttek ide, hogy csak tudásra és műveltségre vágytak, azok most úgy menjenek el, mint akik megismerték és megtapasztalták Isten kegyelmét, s tudják, hogy értelmük, tudásuk és műveltségük e kegyelem nélkül halott. Akik pedig úgy jöttek ide, mint hívők, legyenek tudatában, hogy hitre jutásotok azt is jelenti: feladatokat kaptatok ezen a földön, s éppen ebben az országban, s e feladatokat tudás és műveltség nélkül teljesíteni nem lehet.

Mi, tanárok, nagyon szeretnénk látni munkánk eredményét - s tudjuk, hogy nagyon kevésbé fogjuk látni; hiszen ha van eredménye munkánknak, az csak évek, évtizedek múlva fog - esetleg - megmutatkozni. Éppen ezért kérünk, jöjjetek vissza, jelentkezzetek, hadd tudjunk rólatok ezután is minél többet. Köszönjük ezt a néhány évet nektek is. Hadd búcsúzzam mindannyiótoktól külön-külön is egy jókívánsággal, a huszadik zsoltár szavaival: *"Adja meg az Úr szíved vágyát, teljesítse minden tervedet. Akkor örvendezünk győzelmednek, és zászlót emelünk Istenünk nevében."*